

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy błędnych ustaleń faktycznych i prawnych i nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
- W decyzji błędnie uwzględniono podwójnie przychody, które zostały przeniesione przez skarżących na innego adresata tej decyzji;
  - W decyzji błędnie nie uwzględniono, że skarżący byli znacznie mniej zaangażowani niż niektórzy inni adresaci decyzji, i nie zastosowano wobec skarżących niższego współczynnika i niższej kwoty dodatkowej lub obniżki z tytułu okoliczności łagodzących.
  - W decyzji niesłusznie zastosowano mnożnik służący zapewnieniu odstraszającego skutku.

Skarga wniesiona w dniu 31 grudnia 2015 r. – Sony Optiarc i Sony Optiarc America/Komisja

(Sprawa T-763/15)

(2016/C 098/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sony Optiarc, Inc (Atsugi, Japonia) i Sony Optiarc America, Inc (San Jose, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: N. Levy i E. Kelly, Solicitors, oraz R. Snelders, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie AT.39639 – Napędy dysków optycznych, dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFEU i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- posiłkowo, w ramach jego nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie grzywien nałożonych na skarżących w tej decyzji; oraz
- obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżące w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnych ustaleń faktycznych i prawnych zaskarżonej decyzji odnośnie do stwierdzenia, że skarżący brali udział w naruszeniu art. 101 TFUE ze względu na cel.
  - Dowody przytoczone przeciw skarżącym są niewystarczające do wykazania ustalenia, że skarżący uczestniczyli w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE ze względu na cel.
  - Zawarte w decyzji alternatywne ustalenie, zgodnie z którym skarżący uczestniczyli w odrębnych naruszeniach art. 101 TFUE ze względu na cel, jest nieudowodnione i naruszyło prawo skarżących do obrony, gdyż zostało dokonane po raz pierwszy w tej decyzji.

2. Zarzut drugi, podniesiony posiłkowo, dotyczy błędnych ustaleń faktycznych i prawnych i nieodpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
  - W decyzji błędnie uwzględniono podwójnie przychody, które zostały przeniesione przez skarżących na innego adresata tej decyzji;
  - W decyzji błędnie nie uwzględniono, że skarżący byli znacznie mniej zaangażowani niż niektórzy inni adresaci decyzji, i nie zastosowano wobec skarżących niższego współczynnika i niższej kwoty dodatkowej lub obniżki z tytułu okoliczności łączących.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2015 r. – Quanta Storage/Komisja

(Sprawa T-772/15)

(2016/C 098/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Quanta Storage, Inc. (Taoyuan City, Tajwan) (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, O. Geiss, adwokaci, i W. Sparks, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 października 2015 r. w sprawie AT.39639 – Napędy dysków optycznych, dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFEU i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącą;
- posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję prawa skarżącej do obrony, obowiązku uzasadnienia i prawa do dobrej administracji
  - Zaskarżona decyzja jest oparta na ustaleniach, które nie zostały przedstawione skarżącej w postępowaniu administracyjnym.
  - Zaskarżona decyzja jest oparta na założeniach dotyczących przejrzystości na rynku, którego Komisja nie zbadała w pogłębiony sposób.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że rozbieżność między sentencją zaskarżonej decyzji a rozumowaniem Komisji w odniesieniu do czasu trwania naruszenia w stosunku do Hewlett Pacard stanowi oczywisty błąd prawny i narusza obowiązek uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja nie wykazała i nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia, że skarżąca uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu.
  - Skarżąca nie uczestniczyła w przypisywanym naruszeniu w okresie od 14 lutego 2008 r. do 9 kwietnia 2008 r.